

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **B. S.**
zastoupený advokátkou JUDr. Hanou Reclíkovou,
sídlem Masařská 323/6, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 23779/20/5200-10421-701962 ze dne 17. 6. 2020, ve věci daně z příjmů fyzických osob,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 10. 8. 2020 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 23779/20/5200-10421-701962 ze dne 17. 6. 2020, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č. j. 1202732/19/3216-50524-810149 ze dne 27. 3. 2020. Prvostupňovým rozhodnutím bylo zastaveno řízení zahájené podáním dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2017 žalobcem dne 22. 2. 2019. Důvodem zastavení řízení bylo uplynutí lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání před jeho podáním.
2. Žalobce v žalobě zrekapituloval skutkový základ případu a namítl, že platbu odpovídající slevě z kupní ceny uhradila v prosinci 2018 zaměstnankyně žalobce a bankovní výpisy byly zpracovány v účetním systému žalobce až v lednu 2019. Zjištění důvodů pro dodatečné přiznání daně tak na žalobcově straně nastalo až v lednu 2019. Namítal dále porušení právní jistoty a předvídatelnosti právní regulace a legitimního očekávání. Poukázal na to, že správce daně neurčil přesně, kdy nastal okamžik zjištění důvodů, neboť uvedl jen, že se tak stalo v prosinci 2018. Zmínil také, že k rozhodnutí o jeho odvolání došlo až po uplatnění podnětu k ochraně před nečinností.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 21. 10. 2020 navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí s ohledem na korelaci odvolacích a žalobních námitek. Zdůraznil, že žalobce již dne 28. 11. 2018 svým podpisem stvrdil dohodu s kupujícím o snížení ceny nemovité věci (z důvodu skrytých vad) a ve dnech 19. 12. 2018 a 20. 12. 2018 sjednanou částku ve výši 2 000 000 Kč uhradil kupujícímu. Nejpozději k datu 20. 12. 2018 žalobce musel, resp. měl zjistit, že je oprávněn podat dodatečné daňové přiznání. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 158/2005 ze dne 7. 10. 2006, podle něž je subjektivní lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání lhůtou prekluzivní. K námitkám porušení některých principů správy daní uvedl, že okamžik zjištění důvodů pro podání dodatečného daňového přiznání byl navázán na objektivní skutečnosti, ze kterých daňový subjekt mohl důvodně předpokládat nižší daň. Zjištění jednoznačně vyplynula z podkladů a nebyl a i prostor pro správní uvážení. Určení rozhodného okamžiku nejpozději ke dni poslední úhrady považuje žalovaný za dostatečně určité.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal v červnu 2018 řádné přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2017, v něm mj. vykázal příjmy z prodeje nemovité věci ve výši 10 500 000 Kč, které zahrnul mezi ostatní příjmy dle § 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto daňového přiznání byla daň konkludentně vyměřena dne 2. 7. 2018. Dne 28. 11. 2018 uzavřel žalobce s kupujícím předmětné věci nemovité A. H. Dohodu o narovnání, jejímž předmětem bylo uznání skrytých vad věci a vypořádání sporných vztahů mezi stranami smlouvy bylo dohodnuto formou úhrady částky 2 000 000 Kč žalobcem kupujícímu do 20.

12. 2019. Z bankovních výpisů bylo zjištěno, že dne 19. 12. 2018 a 20. 12. 2018 byly z bankovního účtu žalobce odepsány částky 1 000 000 Kč ve prospěch kupujícího. Z důvodu dodatečného snížení kupní ceny podal žalobce dne 22. 2. 2019 dodatečné daňové přiznání na nižší daňovou povinnost s datem zjištění důvodů pro jeho podání dne 25. 1. 2019. Správce daně svým rozhodnutím ze dne 27. 3. 2019 řízení zastavil, proti čemuž podal žalobce dne 26. 4. 2019 odvolání. To bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím.
6. Podle § 141 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“), zjistí-li daňový subjekt, že daň má být vyšší než poslední známá daň, je povinen podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém to zjistil, dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování a ve stejné lhůtě rozdílnou částku uhradit. Tato povinnost trvá, pokud běží lhůta pro stanovení daně. Poslední známá daň je výsledná daň, jak byla správcem daně dosud pravomocně stanovena v dosavadním průběhu daňového řízení o této dani.
7. Podle § 141 odst. 2 d. ř. je daňový subjekt oprávněn ve lhůtě podle odstavce 1 podat dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování na daň nižší, než je poslední známá daň, jestliže daň byla stanovena v nesprávné výši; v tomto dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném vyúčtování nelze namítat vady postupu správce daně.
8. Podle § 148 odst. 1 d. ř. daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.
9. Z výše uvedeného plyne, že možnost daňového subjektu podat dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování na daň nižší, než je poslední známá daň, je současně omezena subjektivní a objektivní lhůtou (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 20/2006-60 ze dne 2. 8. 2007, publ. pod č. 1438/2008 Sb. r. NSS). Subjektivní lhůta končí uplynutím měsíce následujícího po měsíci, ve kterém daňový subjekt zjistil, že daň má být nižší, než poslední známá daň. Objektivní lhůta je totožná se lhůtou pro stanovení daně (v projednávané věci činila 3 roky ode dne, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení). Žalovaný správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 158/2005-73 ze dne 5. 10. 2006, dle něhož „nedodržení subjektivní nebo objektivní lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání vede k zastavení řízení“.
10. Pokud se týče žalobních námitek, soud se zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě.
11. Při zjišťování počátku běhu subjektivní lhůty nelze vycházet z toho, kdy si žalobce uvědomil, že by mohl nárokovat nižší daň, ale od okamžiku, kdy mu byly známy všechny skutečnosti potřebné k tomuto nárokování nižší daně. Pro běh subjektivních prekluzivních lhůt obecně platí, že počínají běžet okamžikem, kdy se ten, kdo je lhůtou ve svém právním jednání omezen, dozví o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který mu umožní dané právní jednání uskutečnit (srov. např. *mutatis mutandis* rozhodnutí NSS č. j. 7 As 11/2010 - 134 ze dne 16. 4. 2010 či č. j. 5 Aps 5/2010-293 ze dne 29. 6. 2011).
12. V projednávané věci proto neobstojí námitka, že se žalobce dozvěděl o skutkových okolnostech podstatných pro uplatnění dodatečného daňového přiznání až z bankovních

výpisů v lednu a tehdy věc projednal se svým daňovým poradcem. Bankovní výpisy osvědčovaly pouze vlastní činnost žalobce – poukázání částky 2 000 000 Kč ve dvou splátkách. Bez významu je i skutečnost, že peníze byly poukázány zaměstnankyni žalobce. Kromě toho, že není ani tvrzeno, že by se tak stalo bez vědomí či pokynu žalobce, vyplývá splatnost uvedené částky z Dohody o narovnání ze dne 28. 11. 2018, kterou žalobce vlastnoručně podepsal. Skutkový závěr je jednoznačný, žalovaný neměl prostor k úvahám v mezích namítaných zásad správy daní. Není též na závadu, že žalovaný uvedl, že zjištění žalobce, že daň má být nižší, nastalo v prosinci 2018. Jednak je pro určení konce běhu subjektivní lhůty rozhodný měsíc, ve kterém se danou skutečnost žalobce dozví, jednak je z argumentace žalovaného zřejmé, že žalobcova vědomost o skutkových okolnostech se dovršila úhradou poslední splátky částky, sjednané v Dohodě o narovnání.

13. Z těchto důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. října 2021

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu